

РЕШЕНИЕ

№ 26850

гр. София, 12.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 27.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **10522** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във вр.чл. 68 от Закона за защита от дискриминация /33Дискр./.

Делото е образувано по жалба на Ж. А. К. и П. Ц. Н., представлявани от адв. А. К. от АК В. срещу Решение № 257/18.09.2024г. по пр. № 292/2023г. на Комисията за защита от дискриминация, с което:

Установява, че от страна на З. С. З., с адрес: [населено място], П.К. 1169, пл. „К. А. Г“ №1, Народно събрание, не е извършена дискриминация под формата на „тормоз“ по чл. 5 от 33Дискр. във връзка с параграф 1, т.1 от Допълнителните разпоредби от 33Дискр. по признак „пол“ по отношение на Ж. А. К., с адрес за призоваване: [улица], 1504, [населено място] -Български хелзински комитет.

2. Установява, че от страна на З. С. З., с адрес: [населено място], П.К. 1169, пл. „К. А. Г“ №1, Народно събрание, не е извършена дискриминация под формата на „тормоз“ по чл. 5 от 33Дискр. във връзка с параграф 1, т.1 от Допълнителните разпоредби от 33Дискр. по признак „пол“ по отношение на П. Ц. Н., с адрес за призоваване: [улица], 1504, [населено място] -Български хелзински комитет.

3. Остава без уважение, жалба с вх. № 44-01-100/30.11.2023 г. на КЗД и допълнение към нея с вх. № 44-01-41/ 05.03.2024 г. на КЗД, подадени от Ж. А. К. и П. Ц. Н. срещу З. С. З..

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради издаването му при съществено нарушение на административно производствените правила, тъй като органът се е произнесъл без да събере всички

необходими и относими доказателства служебно, без да е обсъдил всички приложени доказателства и в противоречие с материално правните разпоредби като се иска неговата отмяна. Счита се, че ответникът е следвало да приложи разпоредбата за размяна на доказателствената тежест и при тези условия да установи дискриминационното поведение. Моли за отмяна на оспореното решение на КЗД и връщане на делото като преписка със задължителни за административния орган указания.

В съдебно заседание жалбоподателите се представляват от адв. К., която поддържа жалбата на заявените основания и непретендира разноски по делото.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация се представлява от юрк. С., която моли за отхвърляне на жалбата.

Заинтересованата страна – З. С. З. за съдебно заседание редовно призован, не се явява и не се представлява. В писмено становище по делото поддържа, че няма профили в социални мрежи и не е автор на публикации в такива, имащи дискриминационен характер.

Съдът, след като се запозна с приложените по делото писмени доказателства и становищата на страните, прие за установено следното от фактическа страна:

Производството пред административния орган е образувано по жалба с вх. № 44-01-100/ 30.11.2023г., подадена от В. К. Г., Н. Л. Г., Ж. А. К. и П. Ц. Н., чрез адв. И. В. С., срещу З. С. З.. С Разпореждане № 946/ 07.12.2023г. на Председателя на КЗД е образувана преписка № 292/ 2023г. по подадената жалба. Предвид изложените оплакванията за дискриминация, извършена под формата на „тормоз“ по смисъла на §1, т.1 от ДР на Закона за защита от дискриминация по признак „пол“ по чл. 4, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./, преписка № 292/2023г. е разпределена за разглеждане на Втори специализиран постоянен заседателен състав.

С писмо вх. № 44-01-41/ 05.03.2024г. на КЗД жалбоподателите В. К. Г. и Н. Л. Г. са заявили, че желаят да оттеглят жалбите си и да бъдат заличени като жалбоподатели по преписката.

В жалба с вх. № 44-01-100/ 30.11.2023г. се посочва, че същата се основава на публични изявления, за които се твърди, че са направени от З. С. З., народен представител в 49-ото Народно събрание от политическа партия „Възраждане“, като се сочи, че същите са насочени срещу трансполовите/ транссексуални и интерсекс хората, в което според жалбоподателите се състои и „тормозът“ по признак „пол“ по смисъла на чл. 5 във връзка с § 1, т. 1 и т. 17 от ЗЗДискр. Оплакванията за нарушение на ЗЗДискр. се основава на публикация на ответната страна в социалната мрежа „Фейсбук“, в която се коментира статия относно решение на Върховния касационен съд, озаглавена „Върховният съд забрани юридическата смяна на пола“, като същата била публикувана от онлайн медията „Епицентър“ на 20.02.2023г. В жалбата се твърди, че на 21.02.2023г. З. С. З. е публикувал електронен образ (екранна снимка или „скрийншот“) на медийната публикация в личния си профил в социалната мрежа „Фейсбук“, чиито адрес е възпроизведен и е както следва:

„Една ключова победа на здравия разум над пъклените неотроцкистки напъни на грантовите соросовидни попъзновения, работещи със задачата да унищожат българското семейство, Светата Българска Православна Църква, българското училище и самата ни нация. След 2 април, когато ВЪЗРАЖДАНЕ спечели предсрочните парламентарни избори като първа сила за тези изчадия ще започне дългия път назад, който ще бъде по-тежък и от пътя на Н. армия, бягаща от М..“

Във връзка с горесцитираното е посочено, че статията „Върховният съд забрани юридическата смяна на пола“, към която е публикувано процесното изявление, намираща се на адрес:

<https://epicenter.bg/article/Varhovnivat-sad-zabrani-vuridicheskata-smvana-napola/309009/3/Q> се отнасяла до Тълкувателно решение № 2/2020 г. по тълкувателно дело № 2/2020 г. на ВКС. Заявено е, че публикацията на З. е получила реакции от над 70 души във „Фейсбук“, като се твърди, че частта от изявлението: „пъклените ... грантовите соросоидни попълзновения, работещи със задачата да унищожат българското семейство, Светата Българска Православна Църква, българското училище и самата ни нация“, назовавали лицата, нуждаещи се от юридическа промяна на пола — трансполвите хора и хората с междуполови (интерсекс) състояния с обидното, унижаващо и подбуждащо към предразсъдъци и омраза нарицателно „изчадия“.

В жалбата се сочи, че по този начин З. придава на ищците силно негативен образ на подчовеци, приравнява ги на негативен образ на хора, предизвикващи отвращение и внушаващи, че те са крайно неморални по начин, който ги отграничавал от хората и ги свежда до по-нисши същества, което жалбоподателите намират за квалификация с крайно негативни конотации. Изведен е извод, че същото настройвало аудиторията към отвращение от транс хората и нетърпимост към тях и поражда неблагоприятно отношение към тях. Според жалбата, в изявлението, трансполвите хора са определени като опасни, поради това, че те са „работещи със задачата да унищожат българското семейство, Светата Българска Православна Църква, българското училище и самата ни нация“, което жалбоподателите считат, че представлява генерализиращи и голословни твърдения, които убеждават читателската аудитория в това, че трансполвите и интерсекс хората организирано и конспиративно вършат опасна за останалите членове на обществото дейност, при това. В жалбата е направено тълкуване, според което изказването на З. С. З. внушава, че транс и интерсекс хората са рушители на българското общество поради обвиненията за извършване на разрушителни процеси. В жалбата се твърди, че ответната страна изключва този кръг субекти от обществото, представяйки ги като чужд, вреден, опасен за българите социален елемент.

В жалбата е наведено твърдение за съдържаща се в публикацията закана, че когато „Възраждане“ спечели парламентарните избори, „ще започне Дългия път назад “ за транс и интерсекс хората, по-тежък „и от пътя на Н. армия, бягаща от М. “, като вражеска армия, бягаща, за да спаси живота си.

В жалбата се сочи, че разглежданите изявления съставлявали нарушение на забраната за „тормоз“ по смисъла на чл. 5 във вр. с §1, т.1 от ДР на ЗЗДискр., тъй като според жалбоподателите те представят на читателя образ на транс и интерсекс хората (хората, които имат нужда от юридическа промяна на пола) като опасни, вредни и предизвикващи отвращение, погнуса и омраза, вършещи конкретна вреда както на обществото като цяло, така и на едни от най-уязвимите му членове — децата. Същото, твърди се, било препратка към твърдението в коментираното изявление, че търсещите да променят пола си лица целят унищожаване на семейството и на „училището“. Според инициативния документ, по този начин се създава стереотипен образ на транс и интерсекс хората експлоатира редица стари и добре утвърдени стереотипи спрямо маргинализираните малцинствени групи, като евреи и хомосексуални хора. Същите са определени като такива от естество да създадат враждебна среда за транс- и интерсекс хората, каквито са и жалбоподателите, и принизяват тяхното достойнството.

На отделно основание, в жалбата се сочи, че общественото положение на З. С. З. и разпространението на изказването му, допълнително засилвали „разрушителния“ му ефект върху личното достойнство на жалбоподателите като трансполови и интерсекс хора, защото били облечени с авторитет на най-висшия държавен орган в страната и са станали достояние на неограничен кръг хора, като влияели на общественото мнение.

В заключение се иска да се установи дискриминация по признак „пол“ по смисъла на чл. 5 във вр. с § 1, точки 1 и 17 от ДР на ЗЗДискр. и да бъде постановено ответната страна да преустанови нарушението като заличи процесната публикация. Искане се и налагане на предвидените в закона санкции и принудителни административни мерки. Извършено е проучване по реда на чл. 55 - чл. 59 от ЗЗДискр., в хода на което с писмо с изх.№ 60-00-17/22.04.2024г. на КЗД по случая е изискано становище и информация от З. С. З.. В представеното такова с вх.№ 60-00-27/ 02.05.2024г. се твърди, че З. не поддържа „Фейсбук“ профил с име gazprachat.gurbanguli.5 и няма отношение към авторството на цитираната в жалбата публикация. Поддържа още, че в битието се на политик и практикуващ адвокат, освен недоброжелатели има и много симпатизанти, като допуска стореното да е дело на някоя от двете групи.

Страните са уведомени, че проучването е приключило и на основание чл.59, ал.3 от ЗЗДискр., е дадена възможност да се запознаят със събраните по преписката материали, след което същата е била насрочена за разглеждане в открито заседание, за датата на което страните са редовно уведомени. Проведено е едно открито заседание на 18.06.2024г., като на него съставът е счел, че преписката е изяснена от фактическа и правна страна, поради което същата е обявена за решаване.

КЗП в решаващият II специализиран заседателен състав е приел, че Ж. А. К. и П. Ц. Н. са потърсили от КЗД защита срещу дискриминационно засягане на техни лични права или законни интереси, непосредствено породени от заявената от тях полова принадлежност и/или полова идентичност, вкл. и след постановяването на Тълкувателно решение № 2/ 2020г. по тълкувателно дело № 2/ 2020г., предмет на спорната процесна публикация в социална мрежа „Фейсбук“, с дата 21.02.2023г.

Касателно ответната страна (авторство на публикацията) обаче КЗД е приела, че няма и не може да бъде установена презумпция за авторство на публикации в социалните мрежи, когато определен профил е озаглавен с името на лицето, на което се дава вид, че принадлежи, което налага доказване във всеки отделен случай при условията на пълно и главно доказване. В конкретния случай, предвид, че оплакванията се основават именно на това, че текстът е публикуван точно от този автор, то този самостоятелен факт попада в обхвата на чл.9 от ЗЗДискр. С оглед на това, текстът изисква с цел установяване на този факт, твърдението, че ответната страна е автор на публикацията, да бъдат представени годни доказателства.

Направен е извод, че тежестта да се докажат фактите, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, тежи в антидискриминационното производство върху жалбоподателите, които в случая не ангажират доказателства, от които по безспорен и категоричен начин този специализиран заседателен състав да приеме, че именно ответната страна е автор на изразите и публикацията. Според КЗД недопустимо е да се презюмира, че всякога когато даден пост или статус в социална мрежа се прави през профила на публични личности, то това става с тяхно знание, съгласие или позволение. И именно липсващото звено в изградената доказателствена концепция на жалбоподателите, е

този - по никакъв начин не е установено, че разглежданата публикация е извършена еднолично от ответната страна и/ или по негова воля.

На следващо място не се установява, че профилът във „Фейсбук“ „З. З. - gazprachat.gurbanguli.5, в който се твърди, че е била качена приложената снимка и статия, са от профил на ответната страна във „Фейсбук“, както и че самият З. С. З. е физическият автор на изявлението и е поставил препратка към статия в електронното издание „Епицентър“.

Според КЗД след като авторство не може да бъде установено по изискуемия от процесуалния закон категоричен и несъмнен начин, то в случая безсмислено е да се обсъжда доколко съдържанието на коментираната публикация съставлява дискриминация под формата на „тормоз“ по смисъла на и дали в случая е налице законоустановен защитен признак по чл.4, ал.1 от 33Дискр.

При горните мотиви е прието оспореното Решение № 257/18.09.2024г. по пр. № 292/2023г. на Комисията за защита от дискриминация II-ри СПЗС.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата за допустима като подадена от надлежна страна-адресат на административния акт, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, в рамките на преклузивния срок предвид датата на съобщаване за решението 24.09.2024г., съгласно положени подписи и дата на съобщението и датата на депозиране на жалбата пред КЗД 08.10.2024г. чрез ССЕМ.

Разгледана по същество е неоснователна.

Решението е постановено от компетентен орган – Комисия за защита от дискриминация, конституиран съгласно разпореждане № 946/07.12.2023г. за образуване на преписка и последващо разпределяне в изпълнение на нормата на чл. 54 33Дискр. Разпоредбата на чл. 64 от 33Дискр. във връзка с чл. 35, ал. 2 от ППКЗД предвижда, че „решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него“, като при несъгласие на член от състава с решението на мнозинството последният го подписва с особено мнение, което мотивира. В случая е налице съответствие между лицата, които са присъствали на проведеното последно заседание, и тези, които са се подписали под крайния за производството акт.

При постановяване на решението е спазена изискуемата форма, съгласно чл. 66 33Дискр, като същото съдържа наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания за издаването му, диспозитивна част, пред кой орган и в какъв срок решението може да се обжалва.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществени, които да са ограничили правото на защита на оспорващия, както и да са препятствали възможността му адекватно да я организира. За изясняване на фактическата обстановка е извършена процедура по проучване по смисъла на чл. 55 от закона. Изискани са становища и обяснения по изложените оплаквания от ответника в производството по реда на чл. 55 – чл. 59 33Дискр, дадена е възможност да представят доказателства. В съответствие с чл. 60, ал. 1 33Дискр докладчикът (заменен със Заповед № К-11-1176/18.06.2024г.) е изготвил заключение.

Тук е мястото, където следва да се обсъди основния спорен въпрос по делото, а именно разпределението на доказателствената тежест в хода на административното производство. Разпоредбата на чл. 9 от 33Дискр. представлява особено процесуално

правило, установяващо специфично разпределяне на доказателствената тежест в процеса. Ако жалбоподателят твърди, че са налице факти, които обуславят вероятност от дискриминационно третиране и ответникът ги оспорва, ищецът следва да докаже тези свои фактически твърдения. След доказване на твърденията, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, доказателствената тежест се прехвърля у ответника. За ответника възниква задължение да опровергае при условията на пълно доказване вероятността. Все така обаче в тежест на жалбоподателя (ищеца) е да докаже, при това с пълно и главно доказване кой е дискриминатора, и непълно относно обстоятелства, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация под формата на „тормоз“ в случая.

В този смисъл неоснователно е възражението на жалбоподателите, че административния орган е нарушил правилото на чл. 36, ал. 1 от АПК. От една страна производството пред КЗД е специално спрямо общите правила по АПК, където именно хипотезата на чл. 9 от ЗЗДискр. разпределя и определя доказателствената тежест в зависимост от етапите на изследването, а от друга страна КЗД е изпълнила задължението си по чл. 36 във вр. с чл. 7 и чл. 9, ал. 2 от АПК, като е извършило проверка на процесната публикация в интернет пространството, видно от протокол вх. № 12-11-645/01.04.2024г. от главен специалист ИТ. Следователно, неясно за съдът е какво поведение от административния орган очакват жалбоподателите, за да приемат, че е изпълнил задълженията си за служебно издирване на обективната истина. Не може да се очаква, че само с подаване на жалба и последващо пасивно поведение, административният орган ще събере доказателства, при това в полза на жалбоподателите, и ще постанови удовлетворяващ последните административен акт.

Казано бе, че разпоредбата на чл. 9 ЗЗДискр. обръща доказателствената тежест едва тогава, когато страната, която твърди, че е жертва на дискриминация, докаже в производството факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация. Следователно трябва да има съмнение за дискриминация, за да се прехвърли тежестта на доказване върху ответната страна. Което означава, че жалбоподателите следва да проведат доказване на фактите, при които съмнението възниква, за да се премине тежестта на доказване върху ответната страна, т. е. те са длъжни да докажат фактите, въз основа на които може основателно да се предположи, че те са жертва на дискриминация. Само в този случай законът възлага доказателствената тежест на ответната страна да установи обратното, а именно, че правото на равно третиране в конкретния случай не е нарушено. Съдът намира, че доказване на съмнение за осъществена *prima facie* дискриминация от страна на З. С. З. в административното производство, а и в настоящето съдебно такова, не бе проведено.

Изложеното до тук обосновава извода за неоснователност на подадената жалба срещу Решение № 257/18.09.2024г. по пр. № 292/2023г. на КЗД. Неустановяването на надлежен ответник и въобще автор на дискриминация обуславя оставяне без уважение на жалбата пред КЗП.

Само с оглед на пълнота на изложението съдът ще посочи, че изцяло споделя извода на КЗД, че не се установява безспорно и дискриминационно поведение спрямо жалбоподателите, както и че не е недоказано наличието на пряка

причинно - следствена връзка между накърняване достойнството на някой тях и/или създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда и нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1, изразено физически, словесно или по друг начин, от ответната страна 3. С. 3., което има такива цел и/или резултат.

Образуваното производство пред КЗД е за дискриминация, извършена под формата на „тормоз“ по смисъла на §1, т.1 от ДР на Закона за защита от дискриминация по признак „пол“ по чл. 4, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация /33Дискр./.

Съгласно § 1, , т. 1 от ДР на 33Дискр. "Тормоз" е всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда.

Настоящият съдебен състав изцяло възприема разрешението, дадено на въпроса от т. 1 на Решение № 15 от 26.10.2021г. на КС по к. д. № 6/2021г., а именно понятието „пол“ следва да се разбира само в неговия биологичен смисъл и счита, че именно това е значението в чл. 4, ал. 1 от 33Дискр. Също така съдът отбелязва разликата в определението по § 1, т. 17 от ДР на 33Дискр. и юридическото значение на понятието „пол“.

От данните по административната преписка, а и мотивите към Решение № 257/18.09.2024г. по пр. № 292/2023г. на КЗД неясно остава кой „пол“ е бил засегнат от коментираната по-горе публикация. Административният орган се е постарал да обоснове допустимостта на жалбите, чиито изводи съдът възприема с резерви. Така КЗД установява, че Ж. К. е роден с женски генитален пол, но има небинарна полова (джендърна) идентичност, т.е. половата му идентичност не попада в категориите мъж или жена. За П. Н. се сочи, че поради синдром на андрогенна резистентност (по-рано наричан Синдром на М.) е роден с женски генитален пол, но мъжки фенотипен пол (с ХУ полова двойка хромозоми) — вид междуполово (интерсекс) състояние. В нито един момент в хода на административното производство, както и в съдебното такова, жалбоподателите не са посочили (определили) от кой пол са. Неизясняването на този релевантен въпрос, възпрепятства произнасянето по основателността на искането за установяване на „тормоз“, т.е. в качеството на мъж или жена са се почувствали обидени, унижени или застрашени от процесната публикация.

Законът за защита от дискриминацията цели установяване и санкциониране на всяко поставяне в неравностойно положение според признаците, изброени в разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от 33Дискр. или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който РБ е страна. Съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от 33Дискр. забранена е всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. "Тормоз" е всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда.

За да е налице проява на дискриминация или тормоз по смисъла на ЗЗДискр., е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма, както от обективна, така и от субективна страна. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обвързан от признак по чл. 4 от ЗЗДискр. В този смисъл не е достатъчно да се установи неблагоприятно третиране на определено лице или лица, а е необходимо да се докаже още, че това неблагоприятно третиране е извършено по някой от признаците, очертани в чл. 4 от ЗЗДискр., като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение, в случая неблагоприятно третиране, и причината за него, която при всички случаи следва да се изразява в признак по цитирания чл. 4 от закона.

Следва да се прави разлика между съставите на обида и клевета по чл. 146 и чл. 147 от НК и „тормоз“, като настоящият състав счита, че изложените твърдения в жалбата до КЗД повече съдържат признаците на престъпление по Наказателния кодекс, за които е предвиден друг ред на защита. И обратното, тормоз по смисъла на чл. 5 от ЗЗДискр. във връзка §1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. е всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 от закона, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда. За да е налице фактическият състав на тормоз по смисъла на приложимата разпоредба, кумулативно следва да са налице три предпоставки: нежелано поведение, въз основа на защитени признаци с посочената специална цел или резултат. Съдът счита, че дори и да се приеме, че е налице нежелано поведение, то същото е необходимо, но не достатъчно за установяване на форма на дискриминация по отношение на жалбоподателите. Следва да бъде посочено още, че признакът "пол" има еднозначно, изначално прието обективно и легално определение (обсъдено по-горе), като в конкретния случай следва установен. В настоящия случай жалбоподателите не конкретизират защитеният признак "пол", а и такъв не е установен от Комисията, поради което не може да се определи в какво качество Ж. А. К. и П. Ц. Н. са „тормозени“.

При гореизложените съображения се налага извода, че оспорения административен акт е издаден при липса на съществени процесуални нарушения и в съответствие с материалния закон, поради което подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна. При този изход на делото основателна е претенцията на процесуалните представители на КЗД за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, заявена с писмената защита по делото. Същата следва да бъде уважена в размер на 100 лева, съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. А. К. и П. Ц. Н. срещу Решение № 257/18.09.2024г. по пр. № 292/2023г. на Комисията за защита от дискриминация като неоснователна.

ОСЪЖДА Ж. А. К. и П. Ц. Н. да заплатят на Комисията за защита от дискриминацията сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждения.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от съдебния акт да се изпрати на страните на основание чл. 138 АПК.

СЪДИЯ: